Pregaria.cat

Entrada

Mans càlides

Cada vegada anaves més lent. El passeig feia baixada. I quasi ni te n'adonaves dels cotxes, dels arbres, de la botigues i del poc personal que aquella hora de mitja tarda passava pel teu costat. Al cap d'una estona, amb una sensació d'esgotament total et vas asseure en el banc de fusta verda, i et vas tapar la cara amb les mans. Feia quatre hores que t'havien acomiadat de la feina, i encara et semblava un mal somni.

"Quan va començar la davallada tothom em deia: 'tranquil, a tu no et tocaran. Ets crucial. Anirem caient tots menys tu'. És cert, en els deu anys que hi he treballat, des de que vaig acabar la carrera, no he fallat ni un dia, he allargat els horaris, m'he endut a casa infinitat de treballs, la feina era una part fonamental de la meva vida. Vaig capgirar la producció, em van anar augmentant el sou, fins que va arribar la crisi... i els amos van cridar a aquell gerent tan amable per fora i tan pervers en la decisió de desfer-ho tot..... i ara estic aquí, absolutament enfonsat, sense ganes d'anar a casa, d'explicar-ho, inútil, fracassat i enganyat... .

Passa el temps. Ja és fosc. Tens mal de cap. No te n'adones de que aquell home ja gran porta una estona assegut al mateix banc. El mires per sobre i et sembla que en ell veus la imatge del teu futur.

- Perdoni, però avui no he menjat. Podria ajudar-me?

Et vas posar les mans a la butxaca i li vas donar els 20 euros que hi havia. Va ser un acte mecànic, sense cap pensament. Dit i fet. En el fons res t'importava.

- Moltes gràcies.

Tornes a casa de negra nit. Entres sense fer soroll doncs l'Albert estarà ja dormint i la Marta deu estar mirant la televisió esperant que arribis. A aquestes hores està rebentada. Té unes ganes boges d'explicar-te fins l'últim detall el que ha passat a la seva classe. Quan l'has escoltada, havent sopat, li dius que les coses es posen molt malament, que van quedant molt pocs i que es diu que aviat tancaran, que hem d'estar preparats per a tot. Ella comença a anar a l'habitació i tu et quedes encara una estona assegut experimentant els límits de la buidor.

"Quin fàstic de vida. Et mates treballant i al final et trobes al carrer, aturat, enmig de la negra nit sense cap horitzó.....I quin sentit ? Sí, quin sentit té tot plegat? Sento unes ganes infinites de marxar, de desaparèixer... mai m'havia sentit tan malament....

Las mans de la Marta suaument sobre la teva espatlla. Et gires i et diu: t'han acomiadat, oi?... ja fa dies que ho veia venir.... som joves, no t'esfondris, si us plau... tornarem a començar....

Molts cops la vida ens mostra la seva cara fosca. Atur, fallida, desengany, inutilitat del esforç, fracàs, inoportuna malaltia... Què important es sentir les mans d'algú que ens estima i ens vol transmetre coratge. Avui les necessites tu. Demà hauran de ser les teves per ajudar a un altre. Aquestes mans càlides, van més enllà del contacte, de la vibració i de la solidaritat... porten una direcció transcendent, profundament humana. Responen a aquelles paraules memorables " Tot allò, doncs, que voleu que els altres us facin a vosaltres, feu-ho també vosaltres a ells, que en això consisteix la llei i els profetes"(Mateu 7,12)

Jesús Renau sj